

RECULL DE PREMSA

18/10/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
18/10/13	EL PROGRAMA MÁS CARO... PARA ANUNCIARSE / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	4	1
18/10/13	¡CONSIGUE LA FOTO! UNA HISTORIA PERSONAL DEL FOTOPERIODISMO / EL MUNDO (EL CULTURAL)	5	1
18/10/13	Eugeni Xammar, MODERNITAT, CATALANISME COSMOPOLITISME / EL PUNT AVUI (CULTURA)	6	2
18/10/13	MANOLO LA DÈCADA PRODIGIOSA / EL PUNT AVUI (CULTURA)	8	2
18/10/13	TV3 ESTRENARÀ ELS NOUS 'TELENOTÍCIES' EL 16 DE GENER LA RENOVACIÓ COINCIDIRÀ AMB ELS 30 ANYS DEL PRIMER INFORMATIU DEL CANAL PÚBLIC / ARA	10	1
18/10/13	GABRIEL ALBIAC INVITA A LOS FUTUROS PERIODISTAS A «CONTARLO TODO» / ABC (EDICION NACIONAL)	11	1
18/10/13	JAUME ARIAS, 'IN MEMORIAM' A JAUME ARIAS ZIMMERMAN / EL 9 NOU (OSONA I RIPOLLES)	12	1
18/10/13	EBAY DA EL SALTO A LA INFORMACIÓ / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	13	1
18/10/13	EL FOTÒGRAF VALLESÀ JORDI BORRÀS REP AMENACES DE MORT DE GRUPS FEIXISTES / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	14	1
18/10/13	LA FOTO / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	15	1
18/10/13	LUIS ENRÍQUEZ: «LOS PERIÓDICOS TIENEN MUCHOS AÑOS POR DELANTE» / ABC (EDICION NACIONAL)	16	1
18/10/13	LA PLANTILLA DE TV3 VOTARÀ EL 7 I 8 DE NOVEMBRE SI VOL QUE BRAULI DUART SIGUI DESTITUÏT / ARA	17	1
18/10/13	PERIODISTAS ESPAÑOLES PRESENTAN 'EL OBSERVADOR' / DIARI DE TARRAGONA	18	1
18/10/13	EXEMPLEATS D'INTERECONOMÍA RECLAMEN COBRAR ELS SOUS I INDEMNITZACIONS PENDENTS / ARA	19	1
18/10/13	PROCÉS DE FUSIÓ ELS CONVENIS DE LA CCMA, PER SEPARAT / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	20	1
18/10/13	XERRADA DEL PERIODISTA PERE ESCOBAR A TONA / EL 9 NOU (OSONA I RIPOLLES)	21	1
18/10/13	EL CSD COLLABORARÀ CON LA PRENSA DEPORTIVA / LA RAZON	22	1

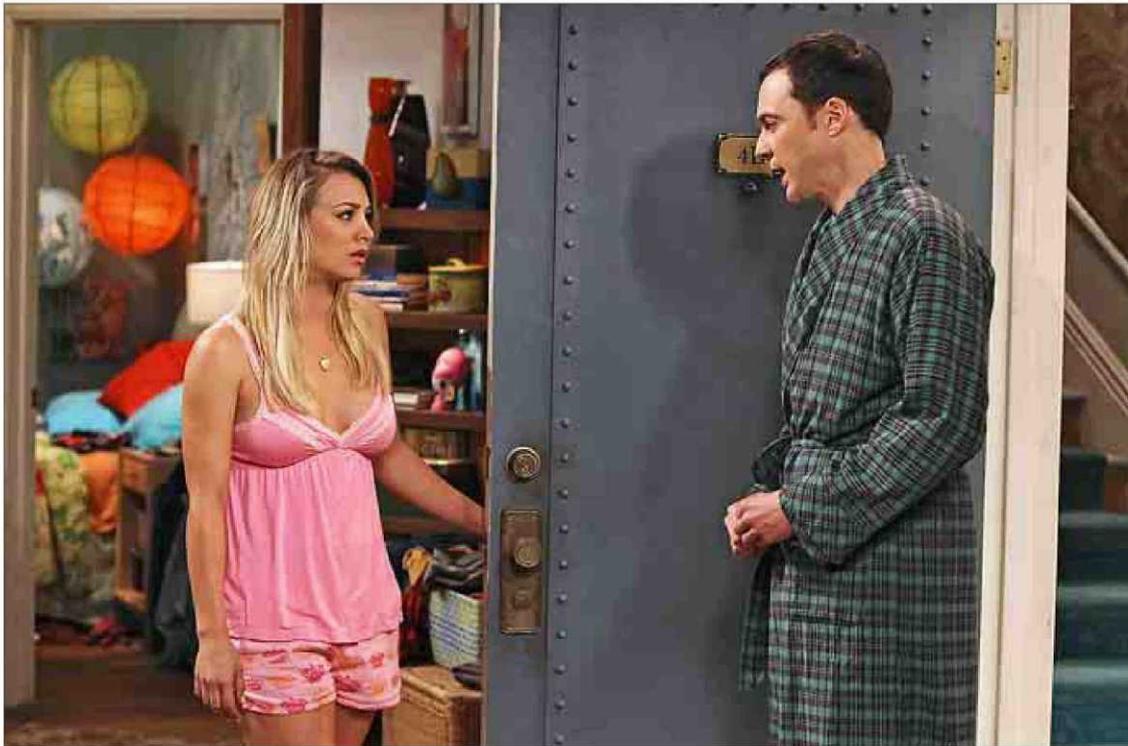

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Penny y Sheldon, dos de los protagonistas de 'The Big Bang Theory', durante un capítulo de esta comedia. / TNT

AUDIENCIA Y PUBLICIDAD

'The Big Bang Theory', con 238.808 euros por cada anuncio de 30 segundos, es el formato de entretenimiento más caro de la televisión estadounidense

El programa más caro... para anunciarse

FÁTIMA ELIDRISSI / Madrid Hace apenas tres semanas *Breaking Bad* llenaba titulares no sólo por motivos creativos sino por las tarifas que AMC cobró a los anunciantes. La cifra, que según la fuente oscila entre 220.000 y 300.000 euros por un anuncio de 30 segundos en el esperadísimo capítulo final, duplicaba las tarifas que la televisión por cable solía ingresar. Pero estos precios son el pan de cada día para las cadenas de abierto estadounidenses.

De acuerdo con una encuesta realizada por la revista *Adweek* entre los compradores de espacios publicitarios en televisión, la séptima temporada de *The Big Bang Theory* (en España puede verse los viernes en TNT, 22.30 horas. Neox está dando la sexta temporada) lidera la clasificación como el programa de entretenimiento más caro para los anunciantes. Desde su estreno en CBS en 2007 esta comedia -cocreada por el gurú de las *sitcoms* Chuck Lorre jun-

to a Bill Prady- ha hecho de sus brillantes e inadaptados protagonistas los más populares de la clase, cobrando actualmente 238.808 euros por cada anuncio de 30 segundos emitido durante cada capítulo.

La victoria de los científicos se debe a su aparentemente imparable crecimiento porque, del mismo mo-

Los actores de esta serie ganan 237.000 euros por entrega y negocian ganar más

El formato más caro en España es 'La voz', con 16.500 euros por anuncio

do que la teoría que explica el origen del universo y da título a la serie, *The Big Bang Theory* se expande sin freno. Después de dos temporadas consecutivas superando sus propios récords, los cuatro capítulos de la serie emitidos este otoño en EEUU acumulan una media de 18,8 millones de espectadores, un 12% más que en la campaña de 2012-2013.

El éxito de la comedia también se ha visto reflejado en el sueldo de sus protagonistas. Jim Parsons (que colecciona tres Emmys y un Globo de Oro por su interpretación de Sheldon), Johnny Galecki (Leonard) y Kaley Cuoco (Penny) se embolsan 237.886 euros por cada episodio, pero según *TV Guide* el trío está negociando de forma conjunta para conseguir un considerable aumento: 731.957 euros, es decir, un millón de dólares por episodio.

Por debajo de la comedia *geek* se sitúa la versión estadounidense de *La voz*, con 193.657 euros el anuncio y una media de 14 millones de espectadores en su última entrega, emitida en NBC. Sigue al *talent show* la flamante ganadora del Emmy a la Mejor comedia *Modern family*, con un precio de 188.431 euros el spot publicitario y 11,68 millones de espectadores en el estreno de su quinta temporada en ABC. En cuarto lugar se encuentra la decana de la animación, *Los Simpson*, en Fox, con 188.000 euros por anuncio y 6,37 millones de espectadores en el primer capítulo de su última, la vigésimoquinta, temporada.

Superan estas cifras las retransmisiones de los partidos de la Liga Nacional de Fútbol Americano, que poseen el mayor coste unitario de la programación televisiva estadounidense con precios que van de los 417.000 euros en NBC a los 435.000 en Fox. Y estas son las tarifas de sus

emisiones regulares porque en la final de la LNF de este año, la Super Bowl, cada anuncio de 30 segundos alcanzó los tres millones de euros.

En España, dejando al margen los eventos deportivos, los formatos de entretenimiento también son los más

David Saltzberg (izquierda) con Bill Prady, creador 'The Big Bang Theory'. / CBS

Científico y asesor

The Big Bang Theory debe gran parte de su éxito a David Saltzberg. Porque si su contenido es intachable desde el punto de vista académico es gracias a este profesor de Física y Astronomía de la Universidad de California en Los Ángeles (UCLA). Él es el asesor científico de la comedia, que literalmente tiene potestad para rellenar con jerga científica los huecos

que los guionistas dejan cada capítulo para él. *Ciencia aquí* rezan los espacios que Saltzberg completa con conocimientos científicos reales, como las menciones a la materia oscura o al gran colisionador de hadrones. Incluso las ecuaciones que aparecen en las pizarras de la serie son obra suya y sus contenidos varían desde las teorías que los personajes explican hasta guiños, como las soluciones de un examen que hizo a sus alumnos, o tributos a grandes figuras de la ciencia, entre ellos el creador del término de agujero negro John Wheeler. / F. E.

caros para anunciarse. Fuentes del mercado publicitario desgranar que *La voz* y *Tu cara me suena* son dos programas punteros en este aspecto. En el caso del primero, un spot de 30 segundos rondaría los 16.500 euros.

Por su parte *We are men* es la inversión del otoño y no sólo porque tras dos capítulos la serie ya haya sido cancelada, sino porque con 72.844 euros por anuncio se situaba como el undécimo estreno más caro.

Cabe recordar que en muchos países se paga por la audiencia, esto es, lo que en el mercado se denomina coste por GRP (por el porcentaje de público al que impacta el anuncio). «No hay un programa de referencia para las marcas. Depende de cada anunciante. La televisión ofrece altos volúmenes de público, lo que interesa a las marcas que buscan impactar en públicos muy amplios», explica Eva Revuelta, Group Account Director de la agencia de medios PHD.

Para las cadenas de televisión, los programas de entretenimiento son más atractivos que las emisiones deportivas ya que disfrutan de una carrera más larga: unas 35 semanas incluidas las repeticiones, en el caso de EEUU. Son programas con un mayor recorrido en el tiempo, lo que supone fidelizar al público.

Entre las novedades de la televisión estadounidense para esta temporada *The blacklist* se lleva la palma como el estreno más caro. El drama de NBC protagonizado por James Spader en la línea de *El silencio de los corderos* ingresa 145.415 euros por anuncio, cifra respaldada por los 12,6 millones de personas que reunió en su estreno.

La nueva adaptación de *Sleepy Hollow* ostenta el título de ganga de la temporada con el módico precio de 101.830 euros el anuncio. Módico porque en su estreno en Fox el 16 de septiembre el drama de terror fue seguido por 10,1 millones de personas, audiencia que se duplica hasta alcanzar los 25,1 millones incluyendo los espectadores que utilizaron servicios de video bajo demanda o vieron el capítulo en *streaming*.

LETRAS | FOTOPERIODISMO

¡Consigue la foto!

Una historia personal del fotoperiodismo

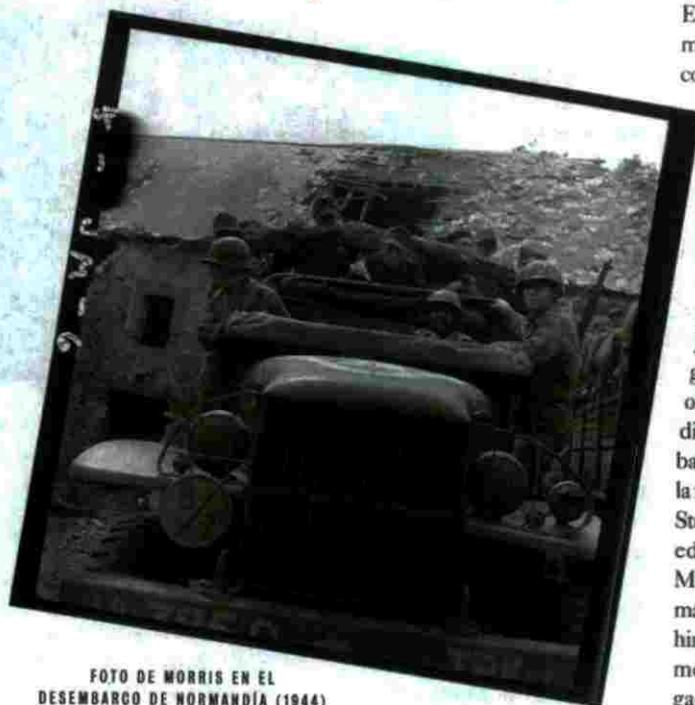

FOTO DE MORRIS EN EL
DESEMBARCO DE NORMANDÍA (1944)

JOHN G. MORRIS

Traducción de Miguel Marqués
La Fábrica, 2013. 428 pp. 27 e.

La tarea del editor gráfico es fundamental en la difusión de las imágenes y, en último término, en la creación de "la imagen" que como público nos formamos en relación a cualquier suceso. Entre el fotógrafo que disparó la cámara y el lector del libro, la revista o el periódico, está un profesional con criterio para decidir qué resulta mejor en términos de calidad, expresividad, adecuación y estilo. Este es el caso de John G. Morris (Chicago, 1916), cuya extensa biografía se trenza prácticamente con la

de todos los grandes fotógrafos del siglo XX, desde Robert Capa y Henri Cartier Bresson a Chim y David Seymour.

Cuando digo se trenza no exagero. Nuestro autor les encargó trabajos, les prestó dinero, compartió sus juergas y en muchos casos consoló a sus viudas. Su compromiso con los fotógrafos era simétrico al que les exigía a ellos. Pero Morris era bien consciente de que a diferencia de un redactor, que puede trabajar a distancia, un fotógrafo siempre "tiene que estar allí", sean cuales sean los peligros o las incomodidades. Y ese peso de inocultable verdad que acarrean las fotos las convierte en

herramientas poderosas. El trabajo documental de Lewis Hine sobre el trabajo infantil consiguió transformar la legislación al respecto. Las fotografías de William Henry Jackson fueron decisivas para la creación de los primeros parques naturales en Estados Unidos. Morris se formó a su sombra, aprendiendo con su ejemplo la capacidad de transformar las conciencias que tiene la fotografía.

Empezó trabajando en Life, desde donde organizó la cobertura del desembarco aliado en Normandía, luego pasó largos años como editor gráfico del Ladies Home Journal. Podría parecer un lugar sin interés, pero fijarse en lo ordinario en lugar de lo extraordinario le llevaría a encargarse de trabajos que acabaron por inspirar la famosa exposición de Edward Steichen *The Family of Man*. Fue editor ejecutivo de la Agencia Magnum desde el primer día, más tarde editor gráfico del Washington Post y del New York Times. Y se "retiró" como delegado en Europa de National Geographic. Morris y los fotógrafos de su tiempo, a través de reportajes que suponían una enorme inversión económica y personal, hicieron un trabajo excepcional a favor del cosmopolitismo y del mejor conocimiento del otro. Al final de estas memorias, Morris confiesa que toda su vida se debatió entre el activismo político y el periodismo. Pero uno no puede por menos de pensar que en realidad siempre estuvo haciendo política a través de la fotografía.

Steinbeck escribió: "la mentira radica en las cosas que no se mencionan". Morris añade: "en las que no se fotografian". Efectivamente, en nuestro mundo atestado de imágenes, lo

que no se fotografía queda en silencio, no existe. Claro que no bastan las fotos para cambiar el mundo, pero sabemos que muchas veces han sido el primer paso en esa dirección. Sin las cámaras de Sebastiao Salgado o de Gervasio Sánchez no habríamos podido conocer los dramas que se viven en lejanas partes del mundo. Sin ellas y sin el editor gráfico o el director de la institución que acoge las fotografías.

Desde el punto de vista editorial hay que señalar la excelente selección fotográfica que contiene. Y también mencionar que el texto es en ocasiones tan veloz que se convierte en emocionalmente frío. Este libro es una verdadera joya para lectores

Este libro es una verdadera joya para lectores y fotógrafos interesados en el fotoperiodismo, y aún más si quieren conocer la despiadada historia del periodismo norteamericano

y fotógrafos interesados en el fotoperiodismo, y aún más si quieren conocer la despiadada historia del periodismo norteamericano. Pero como todas las memorias de personalidades interesantes, resulta también sumamente instructivo sobre la condición humana y su alucinante cóctel de temeridad, errores y fortuna (parte del cóctel son sus sucesivos matrimonios). Resulta asombroso comprobar que por las manos de Morris pasaron la mayor parte de las imágenes con las que hemos armado nuestra memoria visual del siglo XX. Sí, un puñado de fotógrafos y Morris han fabricado nuestros recuerdos. **JOSÉ MARÍA PARREÑO**

ANYXAMMAR QUIM TORRA, COMISSARI ANY XAMMAR

L'apunt

Eugeni Xammar i Puigventós (Barcelona, 17 de gener del 1888-l'Ametlla del Vallès, 5 de desembre del 1973) va exercir de periodista a les principals capçaleres de l'època i després va fer carrera com a diplomàtic (a diferents països d'Europa i Amèrica) i, finalment, va ser traductor per a organismes com l'OMS i la Unesco.

Modernitat, catalanisme i cosmopolitisme

Quim Torra, comissari de l'Any Xammar i director del Born Centre Cultural, ens ofereix un article sobre el periodista i diplomàtic amb motiu del 40è aniversari de la mort. "Senyores i senyors, comença l'Any Xammar. No s'ho perdin. Queden advertits", ens diu. Doncs això

Catalunya va viure, en el formidable primer terç llarg del segle passat, el seu millor moment, la seva *finest hour*, molt superior a les gestes del Conqueridor o el Cerimoniós. Aleshores sí que tot estava per fer i tot era possible. Perquè veníem del no-res i un grup de catalans va decidir gairebé inventar-se un país. Contra un Estat sencer, amb l'única arma d'una llengua, que la van fer arribar a tothom, i d'una cultura, que volien nova i neta. I feliç, també. Amb un objectiu únic: modernitzar el país. Despertar la mòmia adormida. Treure-li la crosta. "Es volien cosmopolites i aventurers en el terreny dels costums i les idees—va escriure Norbert Bilbeny—. Per això abraçaran la causa republicana i en certa manera se sentiran portadors d'un nou humanisme que comptabilitza l'exercici professional i la vocació universalista." Arrelats a un sentiment i a una terra, però mirant ben lluny, nord enllà, amb l'ambició de jugar-s'ho tot, alguns fins i tot la vida, per uns ideals de país. No sabien, o no volien saber-ho, que era una lluita per un país impossible.

Modernitat, catalanisme i cosmopolitisme. Sense aquests tres eixos, no es pot entendre res del que va passar a Catalunya, a una part de Catalunya, fa gairebé un segle. Sense els tres tampoc no es comprèn la immensitat de la derrota, el cataclisme que l'inici de la Guerra Civil va suposar per al país.

De corresponsal a Londres, Xammar escriurà: "Els primers trets d'alemanys i belgues al voltant dels murs de Lieja, van ferir alguna cosa que els esperits ingenus gaudíem creient-la invulnerable: la independència de criteri." Al final de la seva vida reconeixerà: "Sóc d'una intransigència que tothom té dret a qualificar de salvatge." I en

L'Any Xammar

Ja fa mesos que un grup d'infatigables xammarians van posar-se en marxa per organitzar un any dedicat al llop de l'Ametlla. Tossuts i tenaços, s'han sortit amb la seva sense esperar subvencions. Jo els preguntava: "I per què voleu fer un Any Xammar?" I em responien: "Perquè cal." I davant d'arguments definitius com aquest hom no pot sinó aturar-se, aplaudir i ajudar en el que es pugui.

L'Any Xammar comença demà a l'Ametlla del Vallès—on sinó?—, amb la projecció d'un extraordinari documental sobre la vida d'Eugeni

Xammar. Hi seran el conseller de Cultura, el president de la Diputació de Barcelona, l'alcalde de l'Ametlla... S'aniran alternant conferències a l'Ametlla, Granollers i

Barcelona, la lectura dramatitzada dels 60 anys d'anar pel món al Born Centre Cultural el dia 28 de novembre, sopars literaris a la Fonda Europa, la convocatòria d'un premi internacional de periodisme... fins a acabar, al setembre del 2014, amb una exposició comissariada per Joan Safont, al Palau Robert.

una carta a *Quaderns*, l'any 1947, advertia: "Tractant-se de les coses de Catalunya, jo no prenc mai precaucions".

Individualista, nacionalista i professionalment exigent. Des dels primers escrits al setmanari *La Tralla* fins als darrers i antològics a l'exili, a *Catalunya* (de Buenos Aires), *Foc Nou*, *Quaderns*, i al *Mirador* de final dels anys 60, quan encara té forces per deixar anar els seus darrers udols, Xammar travessarà el paradís perdut català, sobrevolant el futur. Viatjarà per mig món, treballarà en desenes d'oficis per guanyar-se la vida, escriurà en diaris catalans, espanyols, anglesos, francesos, sud-americans i nord-americans, emprendre una modesta carrera diplomàtica, col·laborarà amb el govern del president Irla i acabarà els seus dies com un traductor competent i anònim, però ben pagat, a la Unesco, l'OMS i al Banc de Desenvolupament. Una vida reflectida a les primeres planes dels diaris i revistes en què durant 65 anys publicarà els seus articles o les seves cròniques. En qualsevol cas, un mite, una figura llegendaria, amagada pel franquisme, que havia ensorrat la seva obra.

Ell, que tant havia escrit i que amb tanta eficàcia havia superat el malefici llençat per Pla ("morirà inèdit"), claudica a final del 1971 i accedeix al prec de Josep Badia de recollir les seves vides en un llibre. El tantes vegades insinuat llibre de memòries arrenca gràcies a un femur trencat i la insistència d'un amic. A mig camí d'un Boswell i d'un Seelig, Badia, un mestre de l'Ametlla, ens va salvar la memòria de Xammar. L'edició va arribar tard; uns mesos abans, el nostre home havia mort a Berlín a la seva casa de can Feliu, enmig dels boscos i turons del Vallès.

"Vaig sentir la necessitat d'anar al seu enterrament—escriu un jove Ramon Barnils,

al *TeleXpres*. Sabia que era alt, que havia passat gairebé 60 anys fora, que havia preferit viure a escriure, apersonat, elegant, que se sentia català, però no només català, que tenia la sort de tenir pocs amics, varies dones, quasi cap seguidor, alguns coneguts, que era com jo, vallesà, que li agradava passejar i parlar. Que va escriure molt bé. Civilitzadament.” I acaba l'article amb un toc d'humor xammarià, negre i directe, dient que la caixa amb el cos del periodista quedava petita per la llargada del ninxol, del qual sobresortia ben bé un parell de pams. Allà el van deixar els seus amics, en mans de l'enterraments, amb el taüt per entrar al forat.

Durant anys ningú no se n'havia recordat, del solitari de l'Ametlla. Barnils, Monzó, Roig, els joves periodistes que tot just comencen, el desconeixen. El franquisme havia fet una feina excel·lent. L'època daurada del periodisme català, escombrada. La tradició periodística catalana, triturada. Excepte Josep Pla, que n'havia deixat uns encesos retrats en la seva obra, i Joan Fuster, així com els comentaris sempre enormement elogiosos dels seus contemporanis, com ara Amadeu Hurtado, Claudi Ametlla, Domènec de Bellmunt, Carles Esplà, Jaume Passarell i Víctor Alba, silenci absolut. El nom Xammar avançava segur cap aquell punt de

la llegenda que precedeix l'oblit.

Amb “60 anys...”, tot va canviar. Qui era capaç de resistir-se a una història com la que Xammar explicava i representava? Com no ens podem deixar seduir pel personatge? I tanmateix, en l'èxit va aparèixer un altre risc: la vida enlluernadora i fascinant de l'home de món semblava amagar la del periodista del dia a dia, l'escriptor, la seva obra.

Però just en aquell moment l'editorial Quaderns Crema va fer arribar al públic un recull d'alguns dels articles de Xammar. El títol, aquesta vegada, no tenia discussió, *Periodisme*. El seu curador, Josep Badia, obria un ventall ampli d'opcions al lector, presentava un periodista polifacètic. “Xammar compaginava el periodisme professional, fred, formal i obedient a les fonts oficials amb un periodisme d'opinió crític, íntim i irracional. El primer era un periodisme alimentari i ordenat, el segon un periodisme gratuït i convuls.” Fou saludat com si fos un clàssic. La crítica literària del moment (final del 1989) torna a ser gairebé unànime. Destaca l'anàlisi de Quim Monzó, al *Diari de Barcelona* que, com Barnils, el defineix com a “Manual per aprendre a escriure”: “Tot-hom escriu com pot, i ell com volia... Periodisme pugilístic, que no et deixa badallar. Xammar és un dels pocs mestres davant del

qual no queda més remei que acotar el cap, alçar el llavi inferior fins a amagar el superior i dir, en veu baixa i respectuosament: «carai!» I si no ens agraden algunes de les idees que gastava –sobretot les de la raçadevorar-lo per aprendre'n i portar-li la contrària... El llibre servirà per descobrir un mestre, cosa francament interessant en una època com la nostra, en què –tret d'escasses excepcions– l'avorriment i l'alpinisme polític són els dos eixos del periodisme català.”

Xammar passava a ocupar un dels llocs capdavanters del cànon periodístic català. Josep Maria Casasús, en una profecia agosorada, ja l'havia reivindicat com un dels tres grans mestres, juntament amb Pla i Gaziol. Amb un llibre de memòries i un altre de menys de vint articles, per què ben pocs n'havien llegit res més, Xammar s'encimbellava al mateix lloc on als altres dos els havia costat milers de pàgines. No semblava raonable. Alguna cosa grinyolava. I van arribar *L'Ou de la Serp* i *Cròniques desde Berlín*, amb l'interludi de les *Cartes a Josep Pla*. La biografia que vaig dedicar-li (*Periodisme? Permetin! La vida i els articles d'Eugeni Xammar*) potser també va ajudar a tenir una visió més global del periodista, ni que fos pels nous articles, cartes i documentació que s'aportaven per primera vegada.

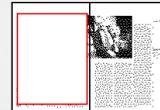
Per fi tenim la possibilitat, 125 anys després del seu naixement, de poder tractar amb prou elements de judici un narrador excepcional i radicalment catalanista, en revolta permanent contra el provincialisme espanyol instal·lat a Catalunya. Un dels que millor ens han explicat el món.

Reivindicar el periodista total

És temps, doncs, per reivindicar el Xammar periodista total, amb la seva complexitat i fins i tot el seu bilingüisme alimentari, el musicòleg d'*El Poble Català* i *Teatralia* i el dandi cronista social de *La Publicidad*, el primer Xammar de *La Tralla* i l'últim d'*El Be Negre* i *Foc Nou*, on el llop clava les queixalades més sagnants, el cronista de la Primera Guerra Mundial i el reporter tot terreny i arremangat del seu diari, *La Publicidad*. Per mirar d'entendre el seu pas per la Societat de Nacions, a Ginebra d'on, expulsat, farà via cap a Berlín, on oferirà algunes de les cròniques que, mundialment, millor expliquen l'ascens de l'horror del feixisme; per intentar entendre el seu compromís polític als anys de la República, fidel al seu compromís amb Catalunya i la democràcia; per aixecar les cortines esparracades de l'exili i afrontar el drama moral que s'hi va coure, enmig del qual ell també continua el combat, al costat del govern català i de la cultura catalana, en una activitat diplomàtica encara no gaire coneguda. Els grisos i distants anys 50 i 60, d'un cert allunyament, d'una relativa renúncia, d'un retorn intermitent a la terra dels seus avantpassats, però sempre a punt, per una ganivetada aquí o una repassada de comptes allà. I arribar al final, quan destil·la l'àcid més corrosiu en els articles crepusculars –autèntiques peces mestre del periodisme català– de *Mirador*, de Perpinyà. *

El periodista i diplomàtic català Eugeni Xammar

va viure la major part de la seva vida lluny de Catalunya, tot i que mai va trencar els lligams amb la seva terra ARXIU JOSEP BADIA, DE L'AMETLLA DEL VALLÈS

ANIVERSARI QUIM ARANDA

Manolo i la dècada prodigiosa

L'apunt

Manuel Vázquez Montalbán (Barcelona, 1939 - Bangkok, 2003) va escriure novel·la, relats, poesia, assaig i centenars d'articles periodístics. Seguidor del Barça, militant del PSUC i Iniciativa, gastrònom vocacional i opinador lúcid, punyent i respectat, literàriament és conegut, entre d'altres temes, per haver creat el detectiu Pepe Carvalho. Entre els molts premis que va rebre, destaquen el Raymond Chandler, el Nacional de la Crítica, el Nacional de Literatura i el Planeta del 1979.

Avui fa exactament deu anys que va morir a l'aeroport de Bangkok Manolo Vázquez Montalbán, periodista, novel·lista i un dels intel·lectuals més estimats. Justament aquests dies se celebra a la Pompeu Fabra el congrés internacional 'Deu anys sense Manolo'

Fa uns quinze o setze anys, Xavier Gafarot, aleshores responsable de l'edició en castellà de *Newsweek*, em va demanar una entrevista amb Manuel Vázquez Montalbán. A finals del 1995 jo havia publicat un llibre de converses amb ell. El maig del 1996, per compte de Planeta, havia comissariat els actes del vint-i-cinquè aniversari del naixement de Carvalho; havia escrit alguns textos sobre la seva obra i també una biografia novel·lada del detectiu. Passava per ser especialista en matèria montalbanià, captivadora com l'artúrica. I vaig acceptar l'encàrrec, és clar.

Vaig parlar amb MVM per trobar-nos una vegada més. Però potser cansat ja de veure'm tan sovint, després d'haver estat constantment al seu voltant els darrers temps, em va dir: "Fes-la tu mateix." Un rept! Perquè Manolo era intel·ligentíssim, brillant, enginyós i d'una gran ironia. Per no seguir molestant-lo, li vaig fer cas i vaig publicar una entrevista diguem-ne que virtual. La hi vaig enviar, ja impresa. I la va beneir. Uf!

Avui, deu anys després que siguem una mica més orfes, l'exercici que faig és semblant. És també un intent rabiós de tornar a cridar contra la injustícia de la seva mort i de respondre en veu alta la mateixa pregunta, d'interrogants infinits, que centenars de milers de lectors seus -Rafael Ribó sempre deia que el partit polític amb més militants d'Espanya era la columna del dilluns de Manolo a *El País*- ens hem fet al llarg d'aquesta dècada, prodigiosa i maleïda. Què hauria dit d'això? Preguntes que el congrés *Deu anys sense Manolo*, que té lloc aquests dies a la Pompeu Fabra, també formula. No hi falten temes.

El congrés

L'Associació Internacional d'Estudis Manuel Vázquez Montalbán ha convocat el Segon Congrés Internacional Extraordinari sobre l'autor barceloní, amb motiu del desè aniversari de la seva mort. En aquest congrés, que té lloc ahir, avui i demà a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, hi participen especialistes com ara Mari Paz Balibrea, José Colmeiro, José María Izquierdo, Francesc Salgado, José Saval, Ricardo Tejada i Georges Tyras.

A més del seguit de conferències en què s'analitzarà la vida i l'obra de l'autor, el programa inclou degustacions gastronòmiques, projecció de pel·lícules a la Filmoteca de Catalunya, com ara *The Big Heat* (1953), seguida d'una taula rodona amb la vídua de MVM i Anna Sallés, Maruja Torres. Altres noms que del congrés són el seu fill, Daniel Vázquez, Eduardo Mendoza, Forges, Rosa Solà, Rafel Ribó...

Primer govern del Tripartit. Pasqual Maragall vist com l'altra Catalunya possible, més enllà de la patrimonialització que en va fer el pujolisme. La caiguda en desgràcia del president socialista, la traïció de què va ser víctima, i la malaltia posterior, haurien confirmat una irrefrenable tendència al pessimisme històric i polític. El poder tot ho devora: el cervell i les esperances.

Atemptats de l'11-M i victòria de ZP. La darrera vegada que el vaig veure, fent una copa al Majestic, poc després que Zapatero fos escollit secretari general del PSOE, ens va fer participants de les seves reserves sobre el *Bambi del Lleó* a Mari Paz Balibrea -presidenta de l'associació que organitza el congrés en memòria de Manolo- i a mi. "Pot ser del Barça, però no me'n fio." No va dir això, exactament. Segur que ho pensava però ell va ser més categòric: "Em sembla un tonto!" Amb tot, hauria aplaudit el triomf parcial del PSOE el 14-M pel que de revolta contra la manipulació del PP arran de la matança de Madrid va tenir. I malgrat la recuperació de la memòria històrica, el matrimoni homosexual i la retirada de les tropes de l'Iraq, el pas dels anys haurien corroborat els pronòstics de MVM. I si Manolo va publicar el llibre *Filipicas*, en què desemmascarava Felipe, i *La Aznaridad*, ja pòstum, on aixecava acta de com el bigotet d'Aznar s'havia tornat cada vegada més inquietant, a ZP i la seva impossibilitat per pronunciar la paraula crisi també li hauria arribat el torn a l'imprescindible *Zapatazos*.

Xarxes socials, Facebook, Twitter. Manolo no navegava gaire per internet perquè si no, em va dir una vegada, "no escriuria". A la disjuntiva entre vida i escriptura, triava l'escriptura perquè formava part de la seva vida. Na-

vegar, navegava per les illes gregues i fins a cala Montjoi per anar a El Bulli. Hauria tuitejat Manolo? En tot cas, hauria valorat Twitter i Facebook com a armes útils de la revolució pendent. Que cotitzin en borsa és pura ironia.

Obama. Vist com a símptoma de canvi de la societat nord-americana, però també com a evidència incontestable que el poder corromp i que el poder absolut corromp absolutament. Perquè Obama no només és el primer negre a la Casa Blanca i el president que s'ha trencat la cara per la sanitat universal per a tots els nord-americans. També és el de Guantánamo, que no ha pogut tancar.

La crisi financera, Europa, la feblesa de l'euro. La més gran estafa. Perquè una crisi no és cap contracció de l'economia. Una crisi és una redistribució diferent de la riquesa que circula. Els que tenen molt, en volen més. I els altres, com va rebular la diputada Andrea Fabra, del PP, "¡que se jodan!". Molt abans de la caiguda de Lehman Brothers, de la bombolla immobiliària, del crac grec i del regnat de Merkel a Brussel·les, Manolo ja deia que Europa no existia. "Por eso al Norte no hay terremotos ni volcanes y al Sur siempre estamos con el jay! en el cuerpo." Una Europa que als anys noranta del segle XX ja es construeix com la de "los estados mercaderes, preludio de una Europa de las mercaderes a secas". Paraulas del 1993. I acabava: "Parafraseando a Georges Arnaud en su prólogo a 'El salario del miedo' («Guatemala no existe, lo sé porque yo viví allí») hemos de asumir que Europa aún no existe, y lo sabemos porque vivimos en ella." Les europees de 2014 ho confirmaran.

La fi d'ETA. Una herència més del franquisme esdevinguda màfia, per obra i desgrà-

cia de la sanguinària ceguesa dels *gudaris*. Així, Mayor Oreja continuava tenint morts damunt la taula per seguir cridant barbaritats.

El rei. Una altra herència del franquisme. Molt abans de *Polònia*, va ser Manolo, en l'audiència que va tenir amb el rei per escriure *Un polaco en la corte del Rey Juan Carlos*, que li va explicar que als catalans se'ls deia així: *polacos*. I ja aleshores, el 1995, li va fer notar que l'anticatalanisme que contaminava Madrid no seria rendible a la llarga. El rei li va respondre que la seva filla, Cristina, feia quatre anys que vivia a Barcelona i que entenia i parlava el català. És a dir, "Tranquil, Manolo, tranquil!" Presentadores de televisió esdevingudes princeses, divorcis, gendres exjugadors d'handbol presumptament corruptes, un munt d'amants i molts elefants després, MVM hauria tornat ara a Madrid per veure el rei i advertir-li. "Majestat, els *polacos* s'han revoltat. Enviarà la Brunete per massacrar la seva cavalleria?" Un dels grans mites de la Segona Guerra Mundial que potser caldrà revisar ben aviat.

Indignats, desnonats. Atent a qualsevol símptoma de renovació de l'esquerra, el 1999 Manolo publicava un text dedicat al subcomandant Marcos i la revolta zapatista. Els indignats de plaça de Catalunya i de la plaça del Sol, o el moviment contra els desnonaments que encapçala Ada Colau és la màscara que denuncia els abusos del sistema i l'anquilosament dels partits polítics. Manolo hauria col·laborat amb aquests moviments i hi hauria aportat teoria i reflexió. Perquè, com deia en un assaig del 1995, "se puede ver una parte de la verdad y no reconocerla. Pero es imposible contemplar el mal y no reconocerlo. El Bien no

existe, però el Mal me parece o me temo que sí". Se'n diu desnonament, crisi, especulació, corrupció, privatització de la sanitat, retallades en educació i investigació...

El Barça, Laporta, Guardiola, Messi. Creient d'una religió laica però no innocent, Manolo hauria gaudit com mai del seu equip. I s'hauria escandalitzat prou del messianisme (també de Messi) que Catalunya va atorgar a Guardiola. Orfe el país de figures totèmiques com Jordi Pujol, i a l'espera que la d'Artur Mas es confirmi, o bé sigui la d'Oriol Junqueiras la que adquireixi estatura i estructura d'estat, MVM hauria interpretat el culte a Pep com la superació parcial del pujolisme. Vam deixar de banda un isme per caure en un altre. Un mal dels catalans? I que Guardiola fos devorat per ell mateix, o per l'ambaixador de Qatar a Barcelona, Sandro Rosell, i que marxés a l'exili, també hauria acabat per confirmar la seva teoria: tots els déus tenen els peus de fang, i els déus del futbol encara més.

Sobiranisme, independentisme. Com afirma Juan Marsé, crec que Manolo tampoc no menjaria pàtria. La seva pàtria era la infantesa, s'havia cansat de dir. En la novel·la *El Balneario* (1986), en un diàleg del seu detectiu en què aclareix l'origen del cognom, es llegeix: "Carvalho. Però se escribe con lh, porque mi padre se hartó en cierta ocasión de ser español y pidió la nacionalidad portuguesa." Normal! Ara en demanaria la del planeta Mart. Les banderes que enarboren el zombi resuscitat d'Aznar, tot el PP, la populista Rosa Díez, Pedro i la immensíssima majoria del PSOE, Bono, Rubalcaba, Belloch, Chacón, Corbacho i etètera, no li plaién gens, a Manolo. D'altra banda, observaria descregut la possible independència de Catalunya. (En política era un descregut de conviccions sinceres.) Però hauria alçat l'escriptura pel dret a votar. I hauria saludat com a exercici de regeneració democràtica i vitalitat cívica la tasca de l'ANC i del moviment independentista, al qual no era del tot alié. Manolo ja va participar, amb un manifest, en el primer concert *Catalunya vol viure en llibertat*, el 1992, en solidaritat amb els detinguts de l'operació Garzón. Sovint deia que ell era "una anomalia històrica", i que si la Guerra Civil l'hagués guanyada la República, hauria escrit en català. La guerra va acabar com va acabar, però, i ell va escriure en castellà. I també va sentir en algun moment un cert qüestionament per ser escriptor en castellà a la Catalunya de CiU. Al poemari *Praga* (1982) ho deixa entreveure: "...ser judío vivir en Praga escribir en alemán / significa no ser judío ni alemán / ni ser aceptado / por las mejores familias de la ciudad / que identifican / el alemán con Alemania y el ser judío con la alarma..." Què votaria en l'impossible referèndum? Potser es quedaria a casa, pendent d'una paella mentre feia una anàlisi d'urgència dels resultats. A diferència que als constitucionalistes de Madrid, li haurien preocupat molt menys que el punt de l'arròs.

Fins aquí la suplantació, Manolo. Siguis on siguis, disculpa la gosadia. Però sovint no puc deixar de pensar què diries sobre això o sobre allò altre; sobre la punyetera vida, en general. *

Manolo Vázquez Montalbán

estimava molt els seus gossos, especialment la gossa blanca amb què surt en aquesta imatge
MIQUEL ANGLARILL

TV3 estrenarà els nous 'Telenotícies' el 16 de gener

La renovació coincidirà amb els 30 anys del primer informatiu del canal públic

Reportatge

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

TTV3 prepara des de fa mesos una renovació de la seva oferta informativa que tindrà com a nucli la posada en marxa d'uns nous *Telenotícies*. Segons ha pogut saber l'ARA, l'arrencada d'aquest nou format dels informatius ja té data: el 16 de gener del 2014. L'elecció d'aquest dia no és casual, ja que coincidirà amb el 30è aniversari de l'emissió del primer *Telenotícies* de la història de TV3. Tot i que les emissions de la televisió pública catalana s'havien inaugurat el 10 de setembre del 1983, fins al 16 de gener de l'any següent la programació no es va convertir en regular, i va ser llavors quan es va emetre per primera vegada el *Telenotícies*, que aleshores presentaven Enric Calpena i Maria Gorgues.

Trenta anys després, la manera de fer els informatius ha canviat radicalment, i això quedarà reflectit en el nou plató, que s'estrenarà d'aquí tres mesos. Es tracta d'un espai virtual que, en una línia similar a la que TV3

ja ha utilitzat en els últims programes especials de les nits electorals, permetrà generar infografies en 3D i projectar-les a l'interior del plató, de manera que els presentadors hi podran interactuar.

La intenció, doncs, és trencar definitivament amb l'estaticisme dels conductors asseguts darrere de la taula. Ja fa anys que TV3 va innovar fent aixecar els presentadors perquè introduïssin algunes notícies des del costat de la gran pantalla del plató del *TN*, però a partir d'ara això es potenciarà per crear uns informatius amb molt més moviment i amb un plantejament que tendirà a acostar-se al format de magazín.

La incògnita dels presentadors

El gran dubte que hi ha ara mateix sobre aquests nous informatius és qui els presentarà. De fet, la idea que es va generalitzar en un primer moment és que es tractaria d'uns *Telenotícies* "d'autor", tot i que des de TV3 rebutgen aquest qualificatiu, que hauria donat massa rellevància a la figura i la personalitat del presentador i que feia pensar en la possibilitat d'algun fixatge estrella.

Sense tancar del tot aquesta porta, i sense que TV3 hagi donat cap pista sobre qui podria posar-se al capdavant d'aquests nous informatius, una possibilitat que sembla plausible és que Ramon Pellicer continuï fent-se càrrec de l'edició del vespre, però en solitari. El fet que la seva actual parella al plató, Raquel Sans, hagi d'iniciar la seva etapa com a corresponsal de TV3 a Washington precisament al gener encaixa perfectament en aquesta hipòtesi. Pel que fa al *Telenotícies migdia* -que podria mantenir una estructura més similar a l'actual-, el ventall de possibilitats és molt ampli, i no es pot descartar que el segueixin presentant Carles Prats i Núria Solé, però tampoc no seria estrany que la cadena aprofités l'estrena del nou plató per posar també cares noves als informatius.

De les actuals parelles de presentadors, la més recent -deixant de banda les substitucions per les baixes de maternitat de Sans i Solé- és

30 ANYS DE 'TELENOTÍCIES' A TRAVÉS DELS PRESENTADORS

1. Maria Gorgues i Enric Calpena al primer *TN* (16/01/84).
2. El primer *TN migdia*, amb Mònica Huguet i Salvador Alsius (02/04/84).
3. Àngels Barceló i Jordi Llombart.
4. Helena García Melero i Carles Francino.
5. Carme Ros i Eduard Boet.
6. Lluís Caelles i Lídia Heredia.
7. Xavi Coral i Núria Solé.
8. Ramon Pellicer i Raquel Sans. TV3

Entrevista a Artur Mas a dues bandes

En una data pròxima però encara no confirmada, TV3 entrevistarà el president de la Generalitat, Artur Mas, en horari de *prime time*. Les últimes vegades que Mas va visitar els platós del canal públic va parlar amb Xavier Bosch o Mònica Terribas, però cap dels dos ja no està vinculat a la cadena, per la qual cosa s'està pensant en un format alternatiu. El plantejament actual de TV3 és que Carles Prats i Lídia Heredia condueixin l'entrevista a dues veus, i que diversos caps de secció dels serveis informatius s'hi afegixin per plantejar al president qüestions específiques dels àmbits corresponents.

Hipòtesi Ramon Pellicer podria presentar en solitari el nou 'TN vespre'

de la migdia, on Prats va arribar el 2009. Tant la del vespre com la que formen Joan Carles Peris i Agnès Marqués els caps de setmana funcionen des del 2007, mentre que el plató actual es va estrenar el maig del 2005. Al llarg dels 30 anys d'història de TV3, la imatge, el plató i, sobretot, els presentadors dels *TN* han canviat en nombroses ocasions.

Renovació global

Els *Telenotícies* de TV3 són líders indiscutibles a Catalunya: sovint algun dels dos ocupa el primer lloc del rànquing d'audiència, i rarament queden fora de les cinc primeres posicions. Amb tot, la inauguració del

nou plató -que segons va denunciar fa uns mesos el sindicat CCOO tindrà un cost de 6 milions d'euros en ple procés de retallades- pot donar un nou impuls als informatius del canal públic davant l'aposta de 8TV pel magazín informatiu *8 al dia*.

La renovació dels *Telenotícies* anirà acompanyada d'un replantament global de l'oferta informativa de TV3, que segons va avançar el director de la cadena, Eugeni Sallent, durant la presentació de la temporada, inclourà, entre d'altres, l'estrena d'un format "que cobreixi el buit" en l'àmbit dels debats i les entrevistes que va resultar de la cancel·lació de l'*Agora* al juliol.

Foto de familia de los quince alumnos que integran la XXV promoción del Máster de ABC-UCM

ERNESTO AGUDO

Gabriel Albiac invita a los futuros periodistas a «contarlo todo»

► El columnista ofrece la lección inaugural de la XXV promoción del Máster ABC-UCM

ÉRIKA MONTAÑÉS
MADRID

La Biblioteca de ABC, depositaria de 110 años de historia del mejor periodismo en España, abrió ayer sus puertas a quince jóvenes que emprenden una nueva y enriquecedora travesía en sus vidas. Rodeados de las páginas que han escrito Ramiro de Maeztu, Unamuno, Valle-Inclán o Azorín, entre muchos otros grandes maestros,

echó a andar la XXV promoción del Máster ABC-UCM (Universidad Complutense de Madrid), en el que combinarán el aprendizaje teórico con la formación práctica en la redacción del periódico. En la memoria de todos permanecía el querido y fallecido Manuel Martín Ferrand, quien ahora hace un año inauguró la edición anterior.

«Un periodista nunca deja de formarse, porque se llena de curiosidad ante todo lo que acontece», aseguró en el acto de apertura el director de ABC, Bieito Rubido, que animó a los alumnos en su primer día: «Sois personas privilegiadas, porque tenéis la oportunidad de saber cada vez más y ser mejores cada día. Todos los periodistas deberíamos ser cada vez más

autoexigentes con nuestra formación».

Rubido recalcó las señas de identidad de ABC a lo largo de más de un siglo, como la economía de mercado, la libertad, la tolerancia, el Estado de las autonomías, la Monarquía parlamentaria y los valores del cristianismo, pero también la custodia y patrocinio del medio ambiente y el patrimonio histórico-artístico cultural.

La lección inaugural corrió a cargo del filósofo, periodista y columnista de ABC Gabriel Albiac, que echó mano de los clásicos, desde Sófocles y Platón al propio Azorín, para glosar la andadura de los jóvenes periodistas del Máster. «En el laberinto exaltador y misterioso que es el Periodismo, lo extraordinario es caminar por un mun-

Entre el aula y la redacción de ABC

GABRIEL ALBIAC
FILÓSOFO Y COLUMNISTA DE ABC
«El periodista es un mero espectador, no un protagonista de la realidad»

BIEITO RUBIDO
DIRECTOR DE ABC
«Todos los periodistas deberíamos ser cada vez más autoexigentes con nuestra formación»

MARÍA JESÚS CASALS
DIRECTORA ACADÉMICA
«En este posgrado hay más profesores que alumnos, lo que denota su calidad»

ALFONSO ARMADA
DIRECTOR PERIODÍSTICO
«En esta Casa, hay que construir un Periodismo impecable en un ritmo vertiginoso»

do y escribirlo, y contarlo todo, y no vestir la realidad ni mentirse». «Se pone en juego la fidelidad a todo, lo bonito y lo feo merecen igualmente ser contados, y el periodista es un espectador, no un protagonista de la realidad», planteó Albiac.

Intervinieron también José María Alunda, vicerrector de Postgrado y Formación Continua de la UCM; el vicedecano de Ciencias de la Información, Ignacio Población; la directora académica del Máster, María Jesús Casals, y su director periodístico, Alfonso Armada, quien admitió: «Es un placer trabajar en el hábitat de un periódico que tiene tanta vida como 110 años. Hay que construir un Periodismo impecable en un ritmo vertiginoso».

Jaume Arias, 'in memoriam'

Xavier Ginesta
Periodista i professor del
Departament de Comunicació de la
Universitat de Vic

Tinc present el dia que et vaig conèixer. Acabava d'afiliar-me a l'Associació de Periodistes Europeus de Catalunya (APEEC), d'on tu eres el president d'honor, i havia estat convidat a la Secretaria per a la Unió Europea de la Generalitat a un esmorzar amb eurodiputats flamencs. Era força marrec i, al meu costat, veterans de la professió s'asseien per donar inici a la conversa: de tots ells, vas arribar dels últims, ja amb el caminar feixuc i aquella pell flàccida que presenta qui està a la maduresa de la seva vida, carregat d'experiència per poder fer de mestre als més novells.

No recordo haver-nos creuat cap paraula en aquella primera ocasió. Però al cap d'un temps la fortuna va fer-nos coincidir al restaurant d'El Corte Inglés, on llavors sí que vam aprofitar per conèixer-nos i, per sorpresa meua, descobrir el teu passat a Centelles durant aquells estius dels anys seixanta. Jaume Arias formava part d'aquella colla de periodistes barcelonins que, seguint l'estela del director del *Diario de Barcelona*, Enrique del Castillo, van anar aterrant a la vila comtal a partir de la postguerra. Avui, quan segurament ja ens observes des de vés a saber on, tinc la sensació que la UVic i l'Ajuntament de Centelles et van fer, ara fa just dos anys, l'homenatge que mereixies.

Jaume, eres un mestre. Eres l'últim exponent d'una generació de periodistes forjats als difícils anys de la postguerra –d'astúcia incomparable i reflexió crítica com pocs–, en aquells moments foscos on parlar francès o anglès era un exotisme difícil de trobar en moltes professions. A la UVic, la teva ponència "La Guerra Freda vista per un enviat especial" va ser l'excusa per entaular una reflexió sobre els valors d'Europa i del periodisme –d'aquest ofici del qual sempre "en seré un aprenent", vas etzibar en rebre el premi Ofici de Periodista atorgat pel Col·legi (2007)–. Una cita que resumeix la teva personalitat, humil com el qui més, quan podies presumir d'haver estat corresponçal del *New York Times* o de conèixer personatges de la talla de Sophia Loren, Orson Welles o Claudia Cardinale, gràcies al temps que vas passar com a cap de comunicació de Paramount Films i United Artists.

És la humilitat que recordaré sempre passejar, amb pas lent i el cap cot, per la remodelada plaça Major de Centelles, prop del Sagrat Cor que la presideix. En acabar la conferència a la Universitat, l'alcalde Miquel Arisa va ensenyar-te com aquella vila que t'havia acollit durant el teu repòs estiuenc havia evolucionat i modernitzat. Havia madurat amb el pas del temps, deixant el fenomen de l'estiuenc pels llibres d'història i integrant els últims reductes d'aquella colònia a l'estructura demogràfica actual. Arias reconeixia que no havia fet massa vida social al poble, però cada vegada que li parlava de Centelles ressaltava una espurna d'il·lusió als

seus ulls, com qui recordés anys de felicitat. Amic Jaume, del teu record –i del de molts altres contemporanis teus– finalment n'hem pogut fer una obra molt completa sobre el que va suposar l'estiuenc a la vila, des de finals del segle XIX fins al 1970. M'hagués agradat veure't, properament, a la presentació. La crueta del destí ha fet que, gairebé paral·lel al fet que s'imprimís l'obra, tu ens deixaves, i amb tu se n'anava un dels pocs protagonistes amb qui vam poder conversar. Tothom elevarà l'Arias per la seva intel·ligència en l'anàlisi de la geopolítica global. Però, com molt bé delataven les seves columnes a *La Vanguardia*, en Jaume també era un ferm coneixedor del territori més proper i un viu observador de la nostra Catalunya més rural. Et trobarem molt a faltar, però el teu mestratge quedarà per sempre a les aules de la Universitat.

A Jaume Arias Zimmerman

Miquel Arisa Coma
Alcalde de Centelles

Ens ha deixat una de les persones més ben informades i influents del periodisme català de l'última meitat del segle passat. Persona que va estar treballant per a les més rellevants agències de notícies, corresponçal del *New York Times*, durant èpoques membre de la redacció de *La Vanguardia* i sotsdirector de la mateixa. Persona discreta i afable, amb un gran bagatge cultural, dominava perfectament a part de les llengües maternes també l'anglès i el francès, i això en èpoques de la postguerra el va fer una persona privilegiada, ja que va poder compartir els seus coneixements amb tot tipus de personalitats de la cultura, la política i el periodisme de l'àmbit europeu i anglosaxó.

El fet que el recordem des del municipi de Centelles és perquè ha estat una persona vinculada al municipi durant molts anys. Ell va tenir la seva segona residència aquí i va participar discretament de la nostra vida quotidiana durant molts estius i caps de setmana. A Centelles entre els anys 1955 i 1994 hi van confluïr moltes persones a l'entorn del periodisme barceloní, com Enrique del Castillo, Avel·lí Artís Gener, *Tísner* (que curiosament eren veïns al carrer Jacint Verdaguer), i els Pérez de Rosa. Aquestes famílies durant molts anys van escollir la nostra vila per gaudir dels seus moments de descans, disfrutant de la muntanya però molt pròxims a la vegada de Barcelona, la seva ciutat de treball.

Personalment el vaig conèixer quan ell gaudia de la vida centellenca, i vaig compartir amb ell una agradable trobada que es va realitzar fa tres anys en el moment que la Universitat de Vic li va

retre homenatge per la seva dilatada trajectòria periodística i l'aportació realitzada en el món periodístic cultural del nostre país. Va ser en aquesta trobada on vam poder compartir un seguit d'anècdotes centellenques que recordo molt agradablement.

Per tot això, volem retre aquest petit homenatge a Jaume Arias Zimmerman i agrair-li tot el que ha fet amb pro de la convivència i el coneixement entre les cultures i les diferents maneres de pensar.

Descansi en pau.

PRENSA

eBay da el salto a la información

La compañía 'online' de subastas ficha al periodista Glenn Greenwald para crear un nuevo medio ● Omidyar ya intentó comprar 'The Washington Post'

R. G. G., Madrid

Las empresas *online* han puesto sus ojos en los medios de comunicación. Hace dos meses, Jeff Bezos, presidente del coloso del comercio electrónico Amazon, daba un golpe de efecto al comprar *The Washington Post*, una de las cabeceras más prestigiosas de Estados Unidos —propiedad de la familia Graham desde hace 80 años—, por 250 millones dólares (189 millones de euros). Ahora, eBay ha anunciado que deja en manos del periodista del diario británico *The Guardian* Glenn Greenwald una cantidad similar para que ponga en marcha un nuevo medio periodístico.

Pierre Omidyar, fundador del sitio de subastas en Internet, intentó este verano hacerse precisamente con *The Washington Post*, pero se le adelantó el dueño de Amazon, uno de los empresarios más ricos del mundo. Fue entonces cuando decidió dar un giro a sus planes y crear algo totalmente nuevo con el propósito de "preservar y fortalecer el papel del periodismo en la sociedad". Su estrategia, como la de Bezos, es aplicar el conocimiento sobre el cliente que proporcionan las empresas *online* y aprovechar al máximo las ventajas de la tecnología digital para intentar solucionar los problemas por los que atraviesan los medios convencionales. Y especialmente los impresos, que ven cómo en pocos años se ha transformado una industria que prácticamente no ha cambiado en los últimos 200 años.

Para este ambicioso proyecto, Omidyar ha fichado al periodista que sacó a la luz de la mano de Edward Snowden, el exinformático de la CIA, secretos del espionaje masivo de Estados Unidos. El reportero abandona el diario británico para embar-

La sede de eBay en la localidad estadounidense de San José, California. / TONY ALVEAR (BLOOMBERG)

El gigante de Internet apuesta por una prensa libre y comprometida

carse en un nuevo medio digital que se marca como líneas de actuación el periodismo de investigación. Greenwald, que actualmente vive en Brasil, ha confesado que le ha sido fácil abandonar el rotativo británico, pero que tuvo ante sí "una oportunidad profesional soñada" que no podría rechazar. "Mi asociación con *The Guardian* ha sido extremadamente fructífera y satisfactoria, tengo un gran respeto por los editores y periodistas con los

que he trabajado y estoy muy orgulloso de lo que hemos logrado", ha dicho.

En un comunicado, *The Guardian* ha tenido palabras de elogio para el periodista que destapó el caso Snowden. "Ha demostrado el papel imprescindible que tiene el periodismo de investigación responsable". Esta misma línea es la que se propone seguir el que será su próximo jefe. "Queremos promover a periodistas independientes y con pericia, y crear una voz siguiendo nuestro conocimiento en Silicon Valley para construir una audiencia", ha anunciado Omidyar, que además de gestionar una gran fortuna (Forbes la cuantifica en 8.700 millones de dólares, 6.400 millones de euros) es célebre por sus acciones filantrópicas.

El fundador del gigante del comercio electrónico, hijo de inmigrantes iraníes, no ha avanzado el nombre del proyecto. Se sabe que será digital y que responderá a una de sus principales preocupaciones: la libertad de prensa en EE UU y el resto del mundo y la búsqueda de la verdad. Con este objetivo creó Honolulu Civil Beat, una organización dedicada a la difusión de noticias en Hawái.

La llegada de Omidyar al sector de la prensa es "una muy buena noticia", según Dan Gillmor, director del Centro Knight, de la Universidad de Arizona. "No puedo pensar en nadie mejor para el ecosistema del nuevo periodismo. Es un apasionado de la justicia social y los medios de comunicación", dice.

Diversos portals vinculats a l'ultradreta l'acusen de propiciar una baralla el 12-O passat

El fotògraf vallesà Jordi Borràs rep amenaces de mort de grups feixistes

Granollers

EL 9 NOU

El fotoperiodista i il·lustrador Jordi Borràs, veí de la comarca, ha denunciat als Mossos d'Esquadra les amenaces –algunes de mort– que ha rebut a través de les xarxes socials, per correu electrònic i per telèfon des d'aquest diumenge a la nit de part de persones vinculades a grups feixistes. També ho ha fet públicament a través d'una entrada al seu bloc (foto.jborras.cat) on relata la situació. Tot deriva de les acusacions contra ell que s'han fet en diversos portals vinculats a la ultradreta espanyola. L'acusen d'haver propiciat una baralla entre diverses persones a partir d'un tuit que va escriure durant els actes protagonitzats per grups espanyolistes el 12 d'octubre passat a Barcelona. Borràs col·labora amb mitjans com *La Directa* o *NacióDigital* i, recentment,

ha publicat *Warcelona, una història de violència*.

"Era un tuit per prevenir qualsevol incident. Sempre faig tuits quan vaig a una manifestació i aquell dia ho vaig estar fent tota l'estona", explica Borràs a EL 9 NOU. El fotoperiodista, que fa anys que fotografia les mobilitzacions de l'extrema dreta a Catalunya, considera que és "un cap de turc perfecte" i que la baralla és "una excusa per assenyalar-lo". Al seu bloc, escriu: "És evident que m'ha tocat a mi com li hauria pogut tocar a qualsevol de les persones que fem un seguiment informatiu d'aquesta mena de temes. [...] He cregut oportú i absolutament necessari denunciar aquests fets. I ho he fet sent conscient dels maldecaps que em pot portar. Els camins de la justícia són lents i tortuosos però a voltes imprescindibles. [...] Trenco el silenci perquè el dia de demà pugui agafar la

RAMON FERRANDIS

Suspeses les dues presentacions del llibre 'Warcelona' d'aquest dijous i diumenge

Jordi Borràs ha decidit anul·lar les dues presentacions del seu llibre *Warcelona, una història de violència* que hi havia previstes per a aquest dijous al vespre a Sant Cugat (el Vallès Occidental) i diumenge al barri de La Floresta d'aquest mateix municipi. L'objectiu és evitar qualsevol mena de problema per l'acció de grups de la ultradreta.

càmera amb el pols ferm i més força que mai". Fins ara,

Borràs havia tingut algun incident amb grups d'extre-

ma dreta però havien estat coses puntuals i menors.

Ara, les amenaces cap a Borràs van començar la nit de diumenge a dilluns a través de missatges a Twitter. "Vaig desvetllar-me espantat, no em podia creure que em comencessin a arribar missatges via Twitter acusant-me de ser l'instigador d'una agressió produïda el 12-O a Barcelona", escriu. La pressió va anar a més a partir de la publicació d'informacions a portals com *LaBurbuja.info* –diumenge poc abans de la mitjanit–, *Patriotas.es* –dilluns– i més tard a *AlertaDigital.com*. "En les darreres 72 hores no he parat de rebre amenaces gravíssimes a través de diferents xarxes socials i comentaris a portals digitals. Desenes de persones m'estan amenaçant públicament d'apallissar-me, matar-me i exhibir fotografies de com quedi la meua cara un cop hagi rebut la seva visita. No tinc paraules per definir el que he arribat a llegir", explica Borràs, que denuncia que hi hagi portals que permetin que se l'insulti i se l'amenaci a través dels comentaris a les notícies que han publicat. Aquest dijous encara seguia rebent amenaces a través de les xarxes socials i diverses webs tot i que el volum ja era inferior.

Pilar Rahola

La foto

En aquests temps sorollosos, només faltava la foto d'un torero, rebutjada per l'Ajuntament per il·lustrar la World Press Photo. Com era previsible, la decisió ha desfermat els dimonis, a banda i banda de la cort dels que ens importa la qüestió dels braus, els uns per rebutjar les corrides, els altres per defensar-les. "Censura", diuen les veus del toreig: "censura", repeteix l'oposició a Trias. I així, a cavall d'un vell anàtema, el debat sobre la foto ha arribat al punt d'ebullició.

Ara bé, crec que el debat no és la foto, ni els motius de l'Ajuntament per no escollir-la, sinó que s'aprofita l'avinentsa per escombrar cap a casa: els partits polítics, perquè no troben la manera de remenar la cua i queixalen allà on poden, encara que sigui sobre un os. I els altres, perquè és una excusa magnífica per reobrir l'etern debat taurí.

I tanmateix, és un debat sobre toros? I és censura? Perdoneu, però la censura em sembla una paraula massa gruixuda que, com d'altres del mateix costat fosc, s'empra massa alegrement. Censura és, per exemple, la decisió del Partit Popular de Gandia de

Només faltaria que el Consistori no pogués triar la imatge que concilia més bé els valors de la ciutat

retirar l'escultura d'Antoni Miró que, des del 2007, commemora el 300è aniversari de la pèrdua dels furs valencians a la batalla d'Almansa del 1707. Per justificar-ho, el regidor de torn -anomenar-lo de Cultura seria un excés- ha dit que ho feia perquè "amaga símbols catalanistes, com la quadribarrada, que estan camuflats però es veuen en perspectiva", i que cal treure-la perquè "enlletgeix" la ciutat. És a dir, censura política sense vergonya i amb notòria diürnitat. També ho és el fet que denuncia Raimon que des que el PP ha arribat al govern no ha pogut tornar a cantar al País Valencià. I censura és el que li acaba de passar a Albert Pla, a qui l'alcalde del PP de Gijón li ha prohibit el concert perquè va expressar que li feia fàstic ser espanyol. Una expressió, d'altra banda, molt pròpia de la seva irreverència. De fet, també ha dit al Basté a RACI que no va anar a la Via Catalana perquè "estava fent un bolo en castellà en una festa xarnega", i espero que ningú a Catalunya el deixi de contractar. Però ni irreverència ni res, fora de la cartellera de Gijón, que amb Espanya no s'hi juga! Tot aquests exemples de censura de manual -i només són els més recents- no tenen res a veure amb el que ha passat al Consistori barceloní. Només faltaria que un ajuntament no pogués triar la foto que concilia més bé els valors de la ciutat, i entre la d'un aturat (que ha estat l'escollida) i la d'un torero, no hi ha color. Forma part de la lògica de l'elecció i dels marges d'autoritat de l'alcaldia.

Però com que el torero no ha guanyat, ja tenim el crit al cel. Fins i tot la senyora Botella ha dit que era l'exemple que a Madrid hi havia més llibertat que a Barcelona, i s'ha quedat tan ampla. Perdoneu, però què hi pinta un torero representant Barcelona? No només no és censura, sinó que és sentit del bon gust.●

EL FUTURO DE LA PRENSA

Luis Enríquez: «Los periódicos tienen muchos años por delante»

MANUEL TRILLO
MADRID

El consejero delegado de Vocento, Luis Enríquez, está convencido de que el negocio de la prensa tiene «muchos años por delante». La clave, en su opinión, está en proporcionar «periódicos de alta calidad a un público de alto nivel», que no se conforma con echar un vistazo a internet, sino que necesita estar «bien informado».

Enríquez, que preside además la Asociación de Editores de Diarios Españoles (AEDE), transmitió ayer este mensaje en un desayuno organizado por el Institute for Media & Entertainment (IME) en la sede del IESE en Madrid. El periódico, explicó, es una obra delimitada en el tiempo en la que los profesionales «analizan y jerarquizan» la información para que el lector la entienda e interiorice. Lo distingue, en este sentido, de las páginas web, que

El consejero delegado ERNESTO AGUDO de Vocento, Luis Enríquez

permiten recibir un «impacto informativo», pero no «desarrollar un discurso» y «construir un argumento».

Para Enríquez, el periódico «no es un medio de masas», sino sólo para ese público de «alto nivel» que va más allá del impacto de internet. En cambio, cree que las web sí son masivas y actúan como «escaparates» que atraen a los lectores hacia las marcas de los periódicos. En el entorno online, destacó, hay negocio a través de la acotación de las audiencias para retornar valor a los anunciantes, el «e-commerce» (como la plataforma Oferplan de Vocento) y el pago por contenidos. Sobre este último, alertó, no es «la esperanza blanca», como algunos creen, pero puede ser «complementario» a otras fórmulas.

elradar

■ La plantilla de TV3 votarà el 7 i 8 de novembre si vol que Brauli Duart sigui destituït

El referèndum en què els treballadors de TV3 hauran de decidir si demanen el cessament del president del consell de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), Brauli Duart, se celebrarà els dies 7 i 8 de novembre. La convocatòria del referèndum ja havia estat aprovada fa 15 dies, però va ser en la reunió d'ahir de l'assemblea de treballadors quan es va acceptar la data proposada pel comitè d'empresa, que entre els motius per demanar la destitució de Duart cita l'ERO, l'actitud "poc dialogant" que mostra amb la plantilla i la proposta d'externalitzar una part del departament comercial. Aquells mateixos dies la plantilla també manifestarà el seu posicionament sobre el calendari de mobilitzacions que ha de proposar el comitè per mostrar el descontentament dels empleats sobre aquests temes, i que segons fonts del comitè "pot incloure vagues parcials".

Un dels temes que més preocupa ara mateix els representants de la plantilla és la pro-

posta d'externalitzar la gestió de la publicitat de TV3, una mesura que Duart ja va defensar en la seva última compareixença a la comissió de control de la CCMA al Parlament i que dimecres es va oficialitzar amb l'aprovació del plec de condicions per part del consell de govern. El comitè considera "incomprensible" la mesura perquè "no té cap sentit empresarial", i insisteix que l'objectiu final és que la gestió comercial de TV3 "vagi a parar al Grupo Godó". Segons el comitè, la mesura "no més és atribuïble a instàncies superiors".

AGENCIAS

Periodistas españoles presentan 'El Observador'

«Un grupo de periodistas españoles presentaron este martes la plataforma *El Observador*, un año después de su puesta en marcha en octubre de 2012. La iniciativa consiste en un medio de comunicación de opinión de pago que permite que expertos en distintos ámbitos puedan analizar la actualidad a través

de Internet y que ofrece la posibilidad de que los usuarios reciban las opiniones a través de una llamada telefónica, a la hora que ellos elijan, según han explicado sus impulsores.

El director general de la nueva empresa y exdirector de Europa Press, Jesús González Mateos, se-

ñaló que la novedad de la iniciativa consiste en apostar por los «contenidos de calidad» de pago y destacó el ejemplo de otros medios en países como EE.UU. donde este método está evolucionando de manera muy positiva y está potenciando la relación de los periodistas con su audiencia».

■ Exempleats d'Intereconomía reclamen cobrar els sous i indemnitzacions pendents

Un grup d'extreballadors d'Intereconomía han iniciat una campanya a través d'internet per exigir a l'empresa el pagament dels salaris -en alguns casos, fins a sis mensualitats- i de les indemnitzacions que els deuen, segons denunciïn, des de fa un any. A més, han iniciat una recollida de firmes a través del portal Change.org per demanar al ministeri de Treball que investigui la cadena.

PROCÉS DE FUSIÓ

Els convenis de la CCMA, per separat

Els comitès d'empresa de TVC i Catalunya Ràdio negociaran per separat els seus respectius convenis col·lectius amb la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA). Els representants dels treballadors han rebutjat la proposta de plataforma única que havia plantejat l'empresa auspiciada pel procés de fusió de TVC i Catalunya Ràdio en una única societat anònima, que culminarà l'1 de desembre vinent. ≡

Xerrada del periodista Pere Escobar a Tona

La Fundació Unió Esportiva Tona organitza per aquest divendres una xerrada que portarà per nom "L'esport des de darrere la banqueta", a càrrec del periodista esportiu de Catalunya Ràdio Pere Escobar. La xerrada tindrà lloc a la sala d'actes de l'Ajuntament a partir de 2/4 de 9 del vespre.

AEPD

El CSD colaborará con la prensa deportiva

Los presidentes del Consejo Superior de Deportes, Miguel Cardenal, y de la Asociación de la Prensa Deportiva Española, Julián Redondo, firmaron un acuerdo a favor del deporte, la juventud y la comunicación.